

Anja Novak

Ujeta

Jutro

Toskansko sonce mi
leze po stegnu
za hlačke.
Kokoške in traktor
mu delajo družbo.
Zaspala sva, ko se
je prvič oglasil
petelin.
Za zajtrk poljub in
nazaj pod rjuhe.

Bo sonce zašlo,
bo traktor ugasnil,
petelin zaspal
ob svoji kokoški.
Takrat bova midva
kontrast tej tišini
s tremi škržati
in luno v naročju.

Na paši

Grizljam majhen
košček čokolade.
Majhna sladkost
za majhno
velikost.
Mojega želodčka.
Grizljaš mečice
mojega uhlja.
Uhlja brez oringla in
z eno samo luknjo.
Grizljava to življenje
pajs za pajsom,
ne preveč pogoltno,
zato, da nama
dolgo traja.
Grizljava si telesi,
ker nama to najbolj
paše, kot živalcam,
ki dobro vejo, kaj jim
najbolj paše.
Paše.
Paše.
Paše.
Na pašniku telesa
grizljava bilke
ljubezenske trave.
Počasi.
Da se mi želodček
ne napihne.

Košuta in lovec

Kažem stegna, ker
mi oblekca leze
gor, gor, gor.
Kažem stegna in
ti daješ svojo roko
dol, dol, dol.
Dol z mojega vratu
na prsi in pri popku
dol s telesa.

Kažem stegna, ker mi
oblekco vlečeš
gor, gor, gor.
Kažem stegna in
moje solze gredo
dol, dol, dol.

Strah me je in
tebe tudi.
Srce mi bije,
ker ti ga nimaš.
Trda sem od groze
kot tvoj tič v hlačah.

Kažem stegna
in jih preklinjam,
kažem stegna,
ki jih razpiraš,
kažem stegna
in nič drugega
ne morem,
kažem stegna,
ki jih od jutri

ne bom nikoli
več pokazala.

(Lov na košute je vedno odprt,
ker jih ni nikoli premalo.)

Tretja svetovna vojna

2390 km stran
taki, kot sva midva,
počnejo take stvari,
kot jih midva.

2390 km stran
so njihovi poljubi
enako mokri, kot so
najini, so njihovi
trebuhi enako napeti,
kot so najini, in so
njihovi nohti
enako zadrti v
meso ritnic kot
so najini.

2390 km stran
ležijo na enakih
blazinah ljubezni
in bodo dekletom
čez približno 9 mesecev
zrasli enaki trebuščki.

Le da 2390 km stran
na take, kot sva midva,
padajo bombe.

2390 km stran
bodo dekleta
čez približno 9 mesecev
morda rodile sirote
ali pa bodo fantje
pokopali nosečnice.

Ampak to je
2390 km stran in
med tem, ko doživljam
orgazem, ne mislim na to,
kako blizu je
2390 km stran.

Ležim ujeta v svoje

telo in ujeta v njegov
objem, ujeta v svoje
lastne misli in ujeta v
vsakdan.

Ležim ujeta v besede,
ujeta v stanovanje,
ujeta v prijateljstva in
ljubezen. Ujeta v dan
in noč, ujeta v plačilni
razred, ujeta v zimski
hlad in vročinski val
v telesu. Ujeta v verige
otročstva, ujeta in
prizadeta od ljudi, ki
sem jih najbolj ljubila.
Ležim.

In jih še vedno ljubim.

Ležim.

Napeta kot struna,
ki pa ji ni usojeno,
da bi kdaj pela.

Pripravljena na vse,
ki nikoli ne dočaka.

Ujeta v čakanje.

Ujeta v lastno laganje.

Da ne morem vstat.

In to se rima na ...